Lietas Nr. C30672310
Lietas arhīva Nr. CA-0679-14/18

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2014.gada 17.februārī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja I.Stuberovska

un tiesneši I.Zaļā un I.Strelča

ar sekretāru J.Lagzdiņu,

piedaloties prasītājas /pers. C/ pārstāvim /pers. D/ un SIA /Nosaukums A/ pārstāvei /pers. E/,

izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34 civillietu /pers. C/ prasībā pret SIA /Nosaukums A/ par zaudējumu piedziņu sakarā ar SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 30.septembra spriedumu.

Civillietu tiesu kolēģija noskaidroja sekojošo.

Aprakstošā daļa

2010.gada 1.novembrī prasītāja /pers. C/ cēla prasību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā pret atbildētāju Rīgas pašvaldības sabiedrību ar ierobežotu atbildību (turpmāk – SIA) /Nosaukums A/ par zaudējumu piedziņu, norādot, ka 2010.gada 22.februārī atbildētājs un prasītājs sastādīja aktu par dzīvokļa Nr.38, Rīgā saliešanu. Aktā norādīts, ka telpu saliešana radusies jumta seguma bojājuma rezultātā, straujas sniega kušanas vainas dēļ. Tāpat arī aktā norādīts, ka prasītāja nepiekrīt aktā minētajam, jo tajā nav norādīti visi materiālie zaudējumi, kas radušies sakarā ar dzīvokļa saliešanu. Prasītāja norāda, ka atbildētāja bezdarbības sakarā prasītājai ir radušies zaudējumi LVL 3852,30 apmērā.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civillikuma 1511., 1771., 1786., 1779., 1587., 1590.pantu, lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai zaudējumus LVL 3852,30 apmērā.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 30.septembra spriedumu tika nospriests prasību apmierināt daļēji; piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai zaudējumus LVL 3039,04, valsts nodevu LVL 174,58, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 3,30 un kancelejas nodevu LVL 3, kopā LVL 3219,92; pārējā daļā prasību noraidīt.

Pirmās instances tiesa konstatēja, ka lietā nav strīda par to, ka prasītājai pieder dzīvoklis, kas atrodas /adrese/, savukārt atbildētājs veic minētās daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu.

Pirmās instances tiesa atsaucās uz Civillikuma 1635., 1770.pantiem, norādot, ka atbildētāja komisija (divu uzraudzības tehniķu un remontstrādnieka sastāvā) 2010.gada 22.februāra aktā par dzīvokļa Nr.38, Juglas ielā 3 saliešanu konstatēja, ka dzīvokļa bojājumi radušies jumta seguma bojājumu dēļ un straujas sniega kušanas rezultātā, līdz ar ko virtuvē nepieciešams griestu remonts 1 m^2 platībā, istabā 10,66 m^2 platībā – griestu remonts 0,5 m^2 un sienu remonts 2,50 m^2 platībā, istabā 17,25 platībā – griestu remonts 0,5 m^2 un istabā, kuras platība ir 11 m^2 - griestu remonts 0,7 m^2 un sienu remonts 3,10 m^2 platībā. Nepieciešama salieto virsmu balināšana 2,70 m^2 un tapešu atjaunošana 5,60 m^2 platībā (akta 1., 4. un 10.punkts). Cita starpā, minētajā aktā norādīts, ka remontdarbi jāveic atbildētāja spēkiem (akta 11.punkts).

Konstatēja, ka uz minētā akta norādīts, ka prasītāja nepiekrīt aktā fiksētajam, jo tajā nav minēti visi materiālie zaudējumi, kas radušies (bojāts grīdas segums, sienu un griestu krāsojums un tapetes, elektroinstalācija, apkures cauruļu un sildķermeņu krāsojums u.t.t.) sakarā ar savlaicīgi neveikta jumta seguma attīrīšanu no sniega un ledus. Tiesa norādīja, ka lietā nav iegūti objektīvi pierādījumi par iepriekš minētās piezīmes tapšanas apstākļiem, jo lietas dalībnieku pārstāvji par to sniedza savstarpēji atšķirīgus paskaidrojumus.

Tiesa atzina, ka faktu, ka prasītājas dzīvoklim ir nodarīti zaudējumi apliecina lietas materiālos iesniegtās fotogrāfijas, kas apstiprina dzīvokļa saliešanu uz 2010.gada 24.februāri. Norādīja, ka prasītājai piederošā dzīvokļa saliešanas fakts tiek pierādīts arī ar liecinieka /pers. F/ liecībām, kurš liecināja, ka prasītājai piederošo dzīvokli viņš apsekoja nākošajā dienā pēc saliešanas un pēc divām nedēļām, kad arī sastādīja tāmi. Lietā nav strīda par to, ka /pers. F/ nav tiesu eksperts, taču viņam, saskaņā ar Latvijas būvinženieru savienības būvniecības speciālistu sertifikācijas institūcijas būvprakses sertifikātu Nr.20-4108, kopš 2003.gada 18.jūnija līdz 2013.gada 18.jūnijam bija pastāvīgas prakses tiesības ēku būvdarbu vadīšanā un ēku uzraudzībā, bet kopš 2010.gada 13.oktobra līdz 2015.gada 13.oktobrim - restaurācijas darbu vadīšanā. Līdz ar to tiesa atzina, ka liecinieks /pers. F/, kā speciālists ēku būvdarbu vadīšanā, ēku uzraudzībā un restaurācijas darbu vadīšanā atzīstams par kompetentu personu, lai izdarītu attiecīgus secinājumus un sastādītu remontdarbu tāmi.

Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem pierādījumiem, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 1.punkta a) un c) apakšpunktiem un Rīgas domes 2008.gada 8.jūlija saistošo noteikumu Nr.125 „Rīgas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" 15.1.4.punktu, tiesa atzina par pierādītu faktu, ka prasītājai nodarītie zaudējumi radās daudzdzīvokļu mājas pārvaldnieka, tas ir, atbildētāja likumā noteiktu pienākumu nepienācīgas veikšanas dēļ. Pirmās instances tiesas ieskatā atbildētāja lietā iesniegtie pierādījumi, proti, 2010.gada 16.februāra norīkojums – atļauja sniega lāsteku tīrīšanai mājai Juglas ielā 3, nevar būt par pamatu, lai atzītu, ka atbildētājs savus likumā noteiktos pienākumus ir pildījis vai pildījis pienācīgi. Savukārt 2010.gada 22.februāra un 2010.gada 24.februāra Tehniskās apkopes darba uzdevumi apliecina atbildētāja rīcību jau radušos seku likvidēšanai vai mazināšanai, proti, tajos konkrēti norādīts, ka darbi veicami, lai novērstu jumta tecēšanu mājai /adrese/.

Izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, tajā skaitā liecinieka liecības tiesas sēdē, tiesa secināja, ka atbildētājs ir atbildīgs par prasītājai nodarītiem zaudējumiem, kas, saskaņā ar atbildētāja komisijas 2010.gada 22.februāra aktā norādīto un liecinieka /pers. F/ liecināto, radās daudzdzīvokļu mājas jumta seguma bojājuma dēļ. Tiesas ieskatā konkrētajā gadījumā nav pamata atzīt, ka zaudējumi radušies nepārvaramas varas dēļ.

Konstatēja, ka būvniecības speciālista /pers. F/ lokālā tāmē norādīts, ka remontdarbu izmaksas, kas ietver gan materiālu izmaksas, gan darba algu un pievienotās vērtības nodokli, dzīvoklī /adrese/, sastāda LVL 3852,30. Minētā tāme ņemta par pamatu prasītājai kā pasūtītājai un SIA /Nosaukums B/ kā izpildītājai 2010.gada 2.aprīlī noslēdzot būvdarbu līgumu Nr.JUG-11/08-12, saskaņā ar kuru pasūtītājs uzdeva, bet izpildītājs apņēmās veikt dzīvokļa remontu, kas ir īstenots.

Tiesa norādīja, ka pamatojoties uz minēto līgumu un saskaņā ar SIA /Nosaukums B/ 2010.gada 6.aprīļa kases ieņēmumu ordera kvīti Nr.8, 2010.gada 4.maija kases ieņēmumu ordera kvīti Nr.13 un 2010.gada 12.maija kases ieņēmumu ordera kvīti Nr.14, prasītāja samaksājusi SIA /Nosaukums B/ attiecīgi LVL 1155,60, LVL 1348,35 un LVL 1348,35, kopā LVL 3852,30.

Izvērtējot iepriekš minētos pierādījumus, tiesa atzina par pierādītu, ka prasītājai ir nodarīti zaudējumi LVL 3039,04 apmērā, ko pamato lietas materiālos iesniegtā būvniecības speciālista /pers. F/ lokālā tāme, kas, saskaņā ar liecinieka liecībām, sastādīta 2010.gada februāra beigās, ko tiesai nav objektīva pamata apšaubīt. Tiesa atzina par nepierādītiem bojājumus dzīvokļa grīdai, kā rezultātā bija nepieciešama lamināta parketa seguma nomaiņa, ieskaitot apakšklāju, kā arī linoleja un grīdlīstu nomaiņa LVL 813,26 vērtībā. Šajā daļā prasību atzina kā nepierādītu un noraidāmu.

Attiecībā uz dzīvokļa appludināšanā bojāto telpu vietu un platību apjomiem, tiesa ņēma vērā arī to, ka, veicot remontu, nav nodalāma kāda griestu vai sienas daļa, līdz ar to nepieciešamība veikt remontdarbus, piemēram, visā griestu vai sienu platībā, atzīstama par pamatotu. Savukārt, attiecībā uz to, ka iepriekš minētajā tāmē nav norādīts tās sastādīšanas datums, tiesa norādīja, ka tas nevar būt par vienīgo pamatu, lai apšaubītu tāmes saturu un objektivitāti, ņemot vērā to, ka atbildētājs nav iesniedzis lietā nekādus pierādījumus, kas apstiprinātu tā paustos iebildumus par tāmē norādīto materiālu un darba samaksas apmēru neatbilstību veicamajiem remontdarbiem.

Tiesa atzina, ka atbildētāja pārstāves tiesas sēdē izteiktie iebildumi, salīdzinot prasības summu ar konkrētā nekustamā īpašuma kadastrālo vērtību, nevar būt par vienīgo pamatu zaudējumu apmēra apšaubīšanai. Tāpat atzina, ka atbildētājs, atbilstoši Civilprocesa likuma 93.panta pirmajā daļā noteiktajam, nav iesniedzis pierādījumus tam, ka atbildētājs piedāvājis prasītājai par saviem līdzekļiem veikt remontu un novērst bojājumus.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa secināja, ka konkrētajā gadījumā ir konstatējami visi zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījumi, sakarā ar ko prasītājas prasība par zaudējumu piedziņu ir apmierināma LVL 3039,04 apmērā, piedzenot minētos zaudējumus no atbildētāja par labu prasītājai. Pārējā daļā prasība noraidāma.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, no atbildētāja par labu prasītājai piedzina valsts nodevu LVL 174,58, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus LVL 3,30 un kancelejas nodevu LVL 3 apmērā.

2013.gada 1.novembrī par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2013.gada 30.septembra spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza atbildētājs, pārsūdzot minēto spriedumu prasības apmierinātajā daļā un norādot sekojošo.

Atbildētājs uzskata, ka būvniecības speciālista /pers. F/ izsniegtā tāme nav noformēta saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.916 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība", kuri izdoti saskaņā ar Dokumentu juridiskā spēka likuma 8.panta pirmo daļu, jo uz /pers. F/ izsniegtās tāmes nav datums, līdz ar ko dokumentam nav juridiska spēka. Atbildētājs nepiekrīt tiesas argumentācijai, ka datuma neesamība „nevar būt par vienīgo pamatu, lai apšaubītu tāmes saturu". Tieši pretēji, atbildētājs uzskata, ka tas vistiešākajā nozīmē apšauba tāmes saturu, jo zaudējumu atlīdzības summas apjoms ir nesamērīgi liels, salīdzinot ar 2010.gada 22.februārī aktā konstatētajiem bojājumiem, kuru argumenti izklāstīti 2010.gada 2.decembra paskaidrojumos. Arī tiesas sēdē būvniecības speciālists /pers. F/, kas lietā aicināts liecinieka statusā, nevarēja sniegt konkrētu atbildi par tāmes sastādīšanas datumu.

Atbildētājs uzsver, ka 2010.gada 22.februārī sastādītais akts par dzīvokļa /adrese A/ noliešanu, nevar būt vienīgais pamats zaudējumu piedziņai, jo aktu ir sastādījusi komisija, kuras sastāvā bija atbildētāja uzraudzības tehniķis un remontstrādnieks. Minētās personas var tikai konstatēt dzīvokļa noliešanas faktu un noteikt apmēru, bet tās nevar atbildētāja vārdā uzņemties veikt remontdarbus, jo atbildētājs minētajām personām nav izsniedzis šādu pilnvarojumu.

2010.gada 2.aprīlī noslēgtais būvdarbu līgums Nr.JUG-11/08-12, par dzīvokļa remontu veikšanu /adrese/, nav tiesiski noslēgts, jo /pers. H/ nebija tiesīgs parakstīt līgumu SIA /Nosaukums B/ vārdā, kas redzams no Lursoft datu bāzes. Darbu pieņemšanas - nodošanas akts par dzīvokļa remonta veikšanu lietā nav iesniegts, līdz ar to ir pamats apšaubīt vai remonta darbi minētājā dzīvoklī vispār ir veikti, un vai par tiem ir veikta samaksa.

Tiesa nav ņēmusi vērā atbildētāja iebildumus par to, ka lietā nav iesniegts eksperta atzinums atbilstoši 2006.gada 19.decembra Ministru kabineta noteikumiem Nr.1014 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 501 - 06, „Būvizmaksas noteikšanas kārtība" prasībām, jo nav sniegta atbilde par dzīvokļa nopludināšanas iemeslu. Līdz ar to nav atzinuma, uz kā pamata tiek sagatavota tāme. No minētā secināms, ka nav pierādīta zaudējumu summas cēloņsakarība ar notikumu.

Tiesa nav pienācīgi izvērtējusi atbildētāja iebildumus par zaudējumu apmēra apšaubīšanu attiecībā par dzīvokļa tehnisko stāvokli un tā vērtību pirms apliešanas. Pēc norādītās summas tāmē ir jāsecina, ka dzīvoklis pēc nopludināšanas ir ticis iznīcināts. Tas izriet no zemesgrāmatas apliecībā ietvertajām ziņām, jo „mantas samazinājums" LVL 3852,30 apmērā Civillikuma 1772.panta izpratnē ir lielāks par dzīvokļa vērtību, kas reģistrēta zemesgrāmatā, t.i., LVL 1083,32. No minētā secināms, ka /pers. F/ remontdarbu tāme neatbilst Civillikuma jēgai, jo nav samērojama ar „galveno lietas un tās piederumu vērību". Tiesa nepamatoti sašaurinājusi Civillikuma 1772.pantu, tādejādi atbildētājs varētu nevis atjaunot izjaukto mantisko stāvokli, bet uzlabot to, kas būtu pretējs taisnīguma un zaudējumu atlīdzināšanas mērķim.

Atbildētājs nevar piekrist tiesas argumentācijai, ka atbildētāja veiktie darbi 2010.gada 16.februārī nav atzīstami par pietiekamiem, lai pierādītu pienācīgi pildītos darbus, ka Tehniskās apkopes darbi 2010.gada 22.februārī, 24.februārī dzīvojamā mājā /adrese/, ir veikti jau „radušos seku likvidēšanai un mazināšanai". Tiesa nepareizi norāda, ka „tajos konkrēti norādīts, ka darbi veicami, lai novērstu jumta tecēšanu". Atbildētājs nav veicis prettiesiskas darbības, kā arī to nevar vainot bezdarbībā, jo dzīvojamās mājas sanitārā apkope tika veikta atbilstoši laika apstākļiem un Rīgas domes noteikumiem Nr.125. Atbildētājs ir veicis visas obligātās pārvaldīšanas darbības, kuras noteiktas Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta 2.daļas 1.punktā.

Tiesa nav ņēmusi vērā, ka atbildētājs finansiālo iespēju robežās ziemas periodā ir veicis dzīvojamās mājas /adrese/ jumta tīrīšanu. Lietā nav neviena pierādījuma tam, ka atbildētājs būtu pieļāvis jebkādu prettiesisku darbību vai bezdarbību. Nav pamata apšaubīt, ka atbildētājs minētos pienākumus ir pildījis 2010.gada ziemas periodā, jo lietas materiālos nav iesniegti pierādījumi, ka būtu saņemtas sūdzības par šo noteikumu pārkāpšanu. Pats sniega krišanas fakts Latvijā ziemas periodā ir normāla dabas parādība, un vērā ņemams ir arī mājas tehniskais stāvoklis.

Tiesa nav vērtējusi un nepamatoti izslēgusi no pierādījuma loka atbildētāja pierādījumus, kas apstiprina jumta seguma nomaiņas plānošanu, proti, ka iedzīvotāji iniciatīvu izrādījuši 2010.gada 1.martā, iesniedzot iesniegumu, ka no 2010.gada plānā iekļautā „asfalta seguma remonta" atsakās par labu jumta seguma nomaiņai, savukārt atbildētājs ar 2010.gada 10.marta vēstuli sniedzis atbildi par izmaksu segšanas kārtību. 2010.gada 23.marta atbildes vēstulē iedzīvotāji iesniedza savu piekrišanu. Atbildētājs 2010.gada 19.aprīlī izsludināja iepirkumu „Jumta segumu nomaiņa", /adrese/. 2010.gada 12.maijā tika noslēgts līgums darbu izpildei ar SIA /Nosaukums D/, kuri darbus nodeva 2010.gada 19.jūnijā. Iztrūkstošās izmaksas iedzīvotāji sedza visu 2010.gadu, paaugstinot apsaimniekošanas maksu, kā tas tika norādīts iedzīvotājiem sniegtajā atbildē. Uzsver, ka par mājas tehnisko stāvokli un nepieciešamajiem remontdarbiem ir atbildīgi dzīvokļu īpašnieki, kā tas paredzēts speciālajās likuma normās. No Civillikuma 1071.panta secināms, ka dzīvojamās mājas īpašnieka (dzīvokļa īpašnieka) pienākums ir nodrošināt pārvaldīšanas pienākumu izpildei nepieciešamo finansējumu. Ir skaidri redzams, ka iedzīvotāji, apzinoties nepieciešamību veikt jumta seguma nomaiņu, ar 2010.gada 1.marta iesniegumā pieņemto lēmumu, to apliecina.

Ņemot vērā minēto, lūdz tiesu prasītājas prasību noraidīt pilnā apjomā.

Prasītājas pārstāvis /pers. D/ tiesas sēdē uzturēja prasību uz tajā norādītajiem argumentiem, apelācijas

sūdzību neatzina.

Atbildētāja SIA /Nosaukums A/ pārstāve /pers. E/ tiesas sēdē prasību neatzina, apelācijas sūdzību uzturēja tajā norādītajā apmērā un uz tajā norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmajā daļā noteikto apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar atbildētāja apelācijas sūdzību tikai prasības daļā par zaudējumu LVL 3039,04, kas atbilst EUR 4324,16, atlīdzības piedziņu. Pirmās instances tiesas spriedums daļā, ar kuru noraidīta prasība daļā par zaudējumu atlīdzības piedziņu LVL 813,26 apmērā, nav pārsūdzēts un ir stājies likumīgā spēkā.

Pārbaudījusi lietas materiālus un noklausījusies pušu paskaidrojumus, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu LVL 3039,04, kas atbilst EUR 4324,16, atlīdzības piedziņu ir pamatota un apmierināma.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai apelācijas instances tiesa sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, un atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai Civillietu tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas spriedumā paustajai motivācijai.

Apelācijas sūdzības arguments, ka būvniecības speciālista /pers. F/ sastādītajai tāmei nav juridiska spēka, jo tā nav noformēta atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem Nr.916 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība", jau ir izvērtēts pirmās instances tiesas spriedumā, kurā atzīts, ka minētais arguments nevar būt par vienīgo pamatu, lai apšaubītu tāmes saturu un objektivitāti. Ņemot vērā, ka Civillietu tiesu kolēģija pievienojas pirmās instances tiesa sprieduma motivācijai, minētā argumenta pārvērtēšanai nav pamata. Ievērojot minēto, nav nozīmes arī apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem attiecībā uz /pers. F/ tiesas sēdē liecināto par tāmes sastādīšanas datumu. Civillietu tiesu kolēģija par nepamatotu atzīst arī apelācijas sūdzībā norādīto, ka atbildētājs apšauba tāmes saturu, jo zaudējumu atlīdzības summas apmērs ir nesamērīgi liels. Kā to pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, atbildētājs ne pirmajā, ne apelācijas instancē nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas apstiprinātu tā paustos iebildumus par tāmē norādīto materiālu un darba samaksas apmēru neatbilstību veicamajiem remontdarbiem.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka nav pamatots apelācijas sūdzības arguments, ka 2010.gada 22.februārī sastādītais akts par dzīvokļa /adrese A/ noliešanu (l.l.6), nevar būt vienīgais pamats zaudējumu piedziņai. Kā redzams no pirmās instances tiesas sprieduma, minētais akts nav atzīts par vienīgo pamatu zaudējumu piedziņai no atbildētāja prasītājas labā. Faktu, ka prasītājas dzīvoklim ir nodarīti zaudējumi apliecina arī lietas materiālos iesniegtās fotogrāfijas (l.l.41-57) un liecinieka /pers. F/ pirmās instances tiesas sēdē sniegtās liecības (l.l.84-88). Ņemot vērā minēto nav nozīmes arī apelācijas sūdzības argumentam, ka minēto aktu ir sastādījušas personas, kuras atbildētāja vārdā nevarēja uzņemties veikt remontdarbus, jo atbildētājs minētajām personām nebija izsniedzis šādu pilnvarojumu.

Apelācijas sūdzības arguments, ka 2010.gada 2.aprīlī noslēgtais būvdarbu līgums Nr.JUG-11/08-12 (l.l.34-36) par dzīvokļa remonta veikšanu /adrese/, nav tiesiski noslēgts, jo no apelācijas sūdzībai pievienotās Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra izziņas (l.l.100-104) redzams, ka /pers. H/ uz līguma parakstīšanas brīdi bija tiesības pārstāvēt sabiedrību tikai kopā vismaz ar vēl vienu valdes locekli, pats par sevi neliecina, ka vienošanās par būvdarbu veikšanu nav bijusi. Ne prasītāja, ne SIA /Nosaukums B/ nav apstrīdējuši minētā līguma spēkā esamību, vēl jo vairāk, ar lietas materiālos esošajām kases ieņēmumu ordera kvītīm (l.l.32) un rēķinu par izpildītajiem darbiem Nr.JUG-01 (l.l.33) ir pierādīts, ka puses minēto līgumu ir izpildījušas.

Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā nav pamatots apelācijas sūdzībā ietvertais arguments, ka tiesa nav ņēmusi vērā atbildētāja iebildumus par to, ka lietā nav iesniegts eksperta atzinums atbilstoši 2006.gada 19.decembra Ministru kabineta noteikumiem Nr.1014 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 501 - 06 „Būvizmaksas noteikšanas kārtība" prasībām, jo nav sniegta atbilde par dzīvokļa nopludināšanas iemeslu, līdz ar to nav atzinuma, uz kā pamata tiek sagatavota tāme, un secināms, ka nav pierādīta zaudējumu summas cēloņsakarība ar notikumu. Saskaņā ar 2006.gada 19.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.1014 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 501 - 06 „Būvizmaksas noteikšanas kārtība" 2.punktu šos noteikumus piemēro to būvju būvizmaksu noteikšanai, uz kuru pasūtītājiem attiecas Publisko iepirkumu likums vai likums "Par iepirkumu sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju vajadzībām". No lietas materiāliem pievienotās apdares darbu tāmes (l.l.8) neizriet, ka uz būvdarbu pasūtītāju būtu attiecināmi iepriekš minētie normatīvie akti.

Civillietu tiesu kolēģija kritiski vērtē apelācijas sūdzības argumentus, ka būvniecības speciālista /pers. F/ remontdarbu tāme neatbilst Civillikuma jēgai, jo tā nav samērojama ar galveno lietas un tās piederumu vērtību. Atbildētāja norādītā prasītājai piederošā dzīvokļa īpašuma vērtība LVL 1083,32 apmērā ir kļūdaina, jo no lietas materiālos esošās Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījuma Nr.18343 38 izdrukas (l.l.75-77) ir redzams, ka LVL 1083,32 ir cena par kādu 2000.gada 14.novembrī prasītāja iegādājās ½ domājamo daļu no dzīvokļa īpašuma /adrese/. Ņemot vērā, ka no 2006.gada prasītāja ir vienīgā dzīvokļa īpašuma /adrese/ īpašniece, kā arī to, ka pirkuma līguma summu, par kādu 2000.gadā atbildētāja iegādājusies ½ domājamo daļu no nekustamā īpašuma un kas ir pat mazāka par īpašuma kadastrālo vērtību, nevar uzskatīt par galveno lietas un tās piederumu vērtību, nav pamatots apelācijas sūdzības arguments, ka pirmās instances tiesa nepamatoti sašaurinājusi Civillikuma 1772.pantu, liekot atbildētājam nevis atjaunot izjaukto mantisko stāvokli, bet to uzlabot, kas ir pretēji taisnīguma un zaudējumu atlīdzināšanas mērķim.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka nepiekrīt pirmās instances tiesas argumentācijai attiecībā uz atbildētāja lietā iesniegtajiem pierādījumiem par pienācīgu savu pienākumu izpildi, taču nenorāda nevienu argumentu, kāpēc minētie tiesas secinājumi nav pamatoti. Fakts, ka atbildētājs uzskata, ka nav veicis nekādas prettiesiskas darbības, pats par sevi neliecina, ka pirmās instances tiesa nepareizi atzinusi, ka 2010.gada 22.februāra un 2010.gada 24.februāra Tehniskās apkopes darba uzdevumi apliecina atbildētāja rīcību jau radušos seku likvidēšanai vai mazināšanai.

Civillietu tiesu kolēģija kritiski vērtē apelācijas sūdzībā norādīto, ka par mājas tehnisko stāvokli un nepieciešamajiem remontdarbiem ir atbildīgi dzīvokļu īpašnieki, kā tas paredzēts speciālajās likuma normās, kā arī iebildumus, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi un nepamatoti izslēgusi no pierādījuma loka atbildētāja pierādījumus, kas apstiprina jumta seguma nomaiņas plānošanu, proti, ka iedzīvotāji iniciatīvu izrādījuši 2010.gada 1.martā, iesniedzot iesniegumu, savukārt atbildētājs ar 2010.gada 10.marta vēstuli sniedzis atbildi par izmaksu segšanas kārtību, 2010.gada 23.marta atbildes vēstulē iedzīvotāji iesnieguši savu piekrišanu, savukārt atbildētājs 2010.gada 19.aprīlī izsludinājis iepirkumu „Jumta segumu nomaiņa" /adrese/, 2010.gada 12.maijā ticis noslēgts līgums darbu izpildei ar SIA /Nosaukums D/, kuri darbus nodevuši 2010.gada 19.jūnijā, bet iztrūkstošās izmaksas iedzīvotāji seguši visu 2010.gadu, paaugstinot apsaimniekošanas maksu.

Kā to pamatoti spriedumā norādījusi pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otrās daļas 1.punkta a) un c) apakšpunktiem un Rīgas domes 2008.gada 8.jūlija saistošo noteikumu Nr.125 „Rīgas teritorijas kopšanas un būvju uzturēšanas noteikumi" 15.1.4.punktu, prasītājai

nodarītie zaudējumi radās daudzdzīvokļu mājas pārvaldnieka, tas ir, atbildētāja likumā noteiktu pienākumu nepienācīgas veikšanas dēļ. Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā, rakstveida pierādījumi lietā – 2010.gada 22.februāra akts (l.l.6), tehniskās apkopes darba uzdevums (l.l.24) un 2010.gada 13.aprīļa Rīgas pašvaldības SIA /Nosaukums A/ vēstule /pers. C/ (l.l.7) apstiprina, ka dzīvojamajai mājai /adrese/ jumta seguma un notekcauruļu bojājumi ir bijuši jau pirms 2010.gada 22.februāra, kad salietas dzīvokļa nr.38 telpas, bet darbu nodošanas-pieņemšanas akti (l.l.26-27) apstiprina, ka atbildētājs minētās aktivitātes, kas saistās ar jumta seguma nomaiņu, uzsācis tikai pēc 2010.gada 22.februāra. Savukārt 2010.gada 16.februāra norīkojums-atļauja paaugstinātas bīstamības darbu veikšanai (l.l.23) un 2010.gada 22.februāra tehniskās apkopes darba uzdevums (l.l.24) apstiprina darba uzdevuma došanu sniega un lāsteku tīrīšanai /adrese/, nevis šo darbu pienācīgu un kvalitatīvu izpildi.

Pie šādiem apstākļiem Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi izvērtējusi lietas apstākļus un taisījusi pamatotu un likumīgu spriedumu, bet atbildētāja apelācijas sūdzībā minētie argumenti apstiprinājumu nav guvuši.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmajā daļā noteikto pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta. Ņemot vērā minēto, proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram no atbildētāja prasītājas labā piedzenama par prasības pieteikumu samaksātās valsts nodevas daļa EUR 248,40 apmērā, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 4,70 un kancelejas nodeva par liecinieka nopratināšanu EUR 4,27, kopā EUR 257,37 apmērā.

Kā redzams no lietas materiāliem, saistībā ar lietas izskatīšanu apelācijas instancē ir radušies sekojoši ar lietas izskatīšanu saistīti izdevumi: sakarā ar nosūtīto trīs tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu (l.l.110) saistītie izdevumi EUR 4,65 apmērā, kas atbilstoši Civilprocesa likuma 42.panta pirmajai daļai piedzenami no atbildētāja valsts labā.

Saskaņā ar Euro ieviešanas kārtības likuma 4.panta otro daļu, sākot ar *euro* ieviešanas dienu, latos izteiktu iesākto, bet nepabeigto (neizpildīto) tiesisko instrumentu kopsummu konvertē *euro*, ievērojot Padomes noteikto maiņas kursu un šā likuma 6.pantā noteiktos noapaļošanas principus. Nepabeigtā (neizpildītā) tiesiskā instrumenta kopsumma veidojas no konvertētajām sastāvdaļām. Nepabeigtā (neizpildītā) tiesiskā instrumenta kopsumma nepārsniedz sākotnējo tiesiskā instrumenta kopsummu latos, kura konvertēta *euro*, ievērojot Padomes noteikto maiņas kursu un šā likuma 6.pantā noteiktos noapaļošanas principus. Ņemot vērā minēto, sprieduma rezolutīvajā daļā norādītās piedzenamās summas tiek noteiktas *euro* atbilstoši Latvijas Bankas noteiktajam valūtas kursam.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 434.panta ceturtajai daļai, 204.[1] pantam nosakāms 10 dienu termiņš no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda:

/pers. C/, personas kods /personas kods/, prasību pret SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, daļā par zaudējumu LVL 3039,04 apmērā, kas atbilst EUR 4324,16, atlīdzības piedziņu apmierināt.

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, /pers. C/, personas kods /personas kods/, labā zaudējumus EUR 4324,16 (četri tūkstoši trīs simti divdesmit četri euro 16 centi), un tiesas izdevumus EUR 257,37 (divi simti piecdesmit septiņi euro 37 centi), kopā EUR 4581,53 (četri tūkstoši pieci simti astoņdesmit viens euro 53 centi).

Piedzīt no SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,65 (četri euro 65 centi) apmērā.

Noteikt SIA /Nosukums A/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, 10 (desmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas sprieduma labprātīgai izpildei. Šajā termiņā valsts labā piedzenamo tiesas izdevumu samaksu apliecinošs dokuments iesniedzams Rīgas apgabaltiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 (trīsdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns sprieduma teksts sastādīts 2014.gada 5.martā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja /paraksts/ I.Stuberovska

Tiesneši /paraksts/ I.Strelča
/paraksts/ I.Zaļā